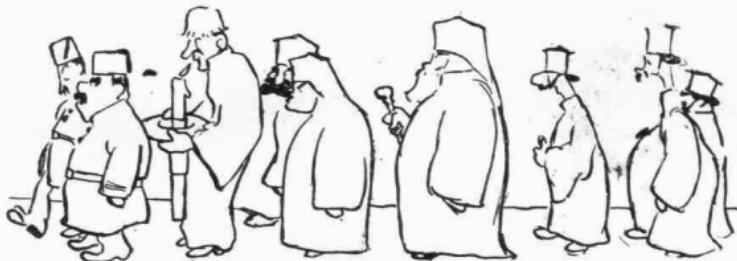

— Εύγενάκη μου! Εύγενιώ μου! οφθασα, ηλθα!
 — Μήν ανησυχεῖτε, τσελεμπή Γιάγκο! Η σύζυγός σας είνε καλά.
 — Κοκονίτσα μου έσύ, πάμε σπίτι! Κύριοι όρχοντα έπιτροπε, έκ-
 δίκησι!

— Ναι, τσελεμπή μου Γιάγκο, σείς νὰ πάτε και ἐγώ θὰ διορ-
 θώσω τὴν κυράτσα.

“Οταν κατέβαιναν τὴν σκάλα πιασμένοι σφικτά δ τσελεμπή Γιά-
 γκος και ή κοκόνα Εύγενάκη, είχε τελειώση ή ἐκκλησία και δ
 Πατριάρχης ἔδγαινε. Δύο κλητήρες ήσαν ἐμπρός και ἀκολουθοῦσε
 δ πριμικύριος μὲ τὸ ἀσημένιο τὸ διβάμπουλο και συσμένη λαμ-
 πάδα. Κατόπι δύο ἀρχιμανδρῖται και δ Πατριάρχης. Ἀπ’ ὅπιστι

«... Η πατριαρχική συνοδεία στὸν Νάρθηκα...»

γίρχετο δ πρωτοσύγκελος, δ ἀρχιδιάκος και οἱ ἄλλοι διάκοι. Στὸν
 νάρθηκα μέσα ή συνοδεία τοῦ Πατριάρχου στέκεται και δ πριμι-
 κύριος ἀναφωνεῖ:

— Πολυχρόνιον ποιῆσαι, Κύριος δ Θεὸς τὸν Παναγιώτατον ἡμῶν
 αὐθέντηγα και δεσπότην κύριον κύριον Ἰωακείμ. Εἰς πολλὰ ἔτη!

Καὶ δταν εὐλόγησε δ Πατριάρχης στὸ σκυμμένο πλῆθος, ή κυρά-
 τσα Σμαραγδίτσα πιασμένη ἀπὸ δύο εὐταξίας, ἔφωνησε ποὺ τὴν
 ἔδγαζαν ἔξω ἀπὸ τὴν ἐκκλησία!

— Δεσπότη μου, πουλοῦντε τὸν παράδεισο, τῆς ἐκκλησίες και τὰ
 στασίδια μὲ χοτζέτια; Γιατὶ μὲ πετοῦντε ἔξω;

— Σσσσσίτ... σσσσίτ!

(Φανάρι, 1914)

ΝΙΚΟΛ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗΣ

ΕΡΗΜΙΑ

ΙΠΑΝΑΚΙΑ, ποὺ σβυνόσαστε στὸ πέλαγο ἔνα-ἔνα,
 κάτι μοῦ παίρνετε μαζὶ στὰ ἔρημα τὰ ξένα.
 Μὰ ἐσεῖς, δποῦ γυρίζετε μὲ τῆς νοτιᾶς τὰ κύματα,
 μηδὲ ψυχὲς μοῦ φέρνετε, μηδὲ και χαιρετίσματα.

Π. ΝΙΡΒΑΝΑΣ